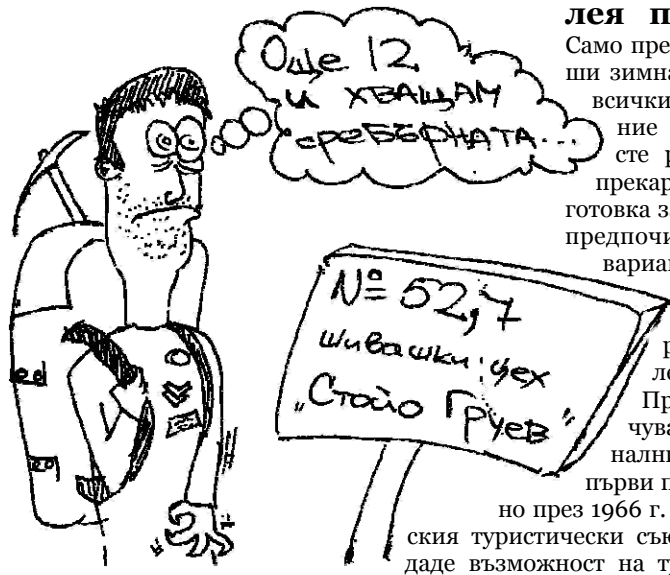

Когато идеите добият форма...

... или къде да се запи- лея през ваканцията?

Само преди няколко седмици свърши зимната ваканция и вярвам, че всички вече очакват с нетърпение и пролетната. И ако вече сте решили, че не искате да прекарате тази ваканция в подготовка за контролни или изпити, а предпочитате някой по-активен вариант за прекарване на свободното си време, то си мисля, че следващите редове ще са ви доста полезни.

Предполагам, че мнозина не чуват понятието „100 национални туристически обекта“ за първи път. Движението е създадено през 1966 г. по инициатива на Българския туристически съюз, като целта му е да се даде възможност на туристите да обходят и се

запознаят с природните, историческите и културните забележителности на България.

Началото е поставено на Черни връх във Витоша, а още през юли следващата година на връх Мусала първите призови, обходили всички обекти от списъка, получават златните си значки. Списъкът до 10 ноември 1989 г. включва множество обекти, свързани с комунистическия строй, като например №48: къща-музей „Георги Димитров“ в с. Ковачевци, №88: Национален парк-музей Бузлуджа или №90: Енергиен комплекс Марица-Изток, ТЕЦ Комсомолка. През 2003 година движението се обновява под името „Опознай родината – 100 национални туристически обекта“, с което се актуализира списъка и се отпечатват нови книжки, където със заверка на определените места се удостоверява посещението на обектите.

От възстановяването на движението през 2003 са се включили близо 80 хиляди нови участници, а носителите на златни значки в страната са вече над 8200. Отличията на движението са бронзова, сребърна и златна значка, които се връчват при посещение на съответно 25, 50 и 100 обекта, както и грамота.

Ако вече сте се заинтригували, ...вижте сайта stenata.haskovo.net

Бобо.

NO STRESS

Ако денят ти е много напрегнат, тичаш напред-назад, за да изпълниш всички задачи, ако в края на деня умората притъпява сетивата ти и те цепа мощно глава, то тогава определено имаш нужда от добър метод за разтоварване и релаксация. Няма да има особен благотворен ефект, ако се тупнеш пред телевизора, за да погледнеш просто ей така.

За максимален ефект е най-добре да се довериш на опита на народи и култури, чиито методи за успокоение на съзнанието и тялото са много по-стари от последно издадената BuddhaBar-Compilation (за която ще стане дума по-нататък). Но тъй като не всеки има възможност да отскочи до Тибет и да прекара седем пълноценни години там, ще трябва да намерим най-простичките подръчни средства, така че да си осигурим спокойствие и хармония.

Започваме с това, което всеки може да изрови от шкафовете вкъщи... топло, топло чак запари – СВЕЩИ. Меката светлина успокоява. Сигурна съм, че ще усетиш страховтно отпускане, ако си запалиш свещи из стаята, дори да продължиш да си цъкаш на компа.

Музика - всеки знае, че без музика не върви. По музикалните магазини или по-готиния и евтин начин за набавяне на музика – интернет - можеш да откриеш хиляди компилации, чиито стил се определя като chill out или ambient. Етно-музиката е много популярна напоследък. Най-известните компилации си остават Buddha Bar. Милион и едно желания се сбъдват на секундата като си пуснеш Sex-Lounge или Buddha's Dinner например). Ключовата дума във всеки случай е relax и chillin'.

Третият елемент са ароматите. Много учени вече са доказали невероятното им влияние върху нервната система на човека. С една дума-ароматни клечки, свещи, лентички, клонки и трънки и всичко, което ти замайва леко главата и те кара да се чувстваш „над нещата“.

Медитацията и себеотпускането също трябва да се споменат, но те си заслужават повече пространство, затова ще ги пропуснем за сега. Легалните методи за релаксация, приложими във всеки среднестатистически български дом, могат да се обогатят и с ваши лични рецепти.

Важното е да осигурите на тялото си нужната почивка, а на съзнанието малко тишина и покой. Не спирайте да променяте атмосферата около вас. А когато се почувствате заредени със сила и енергия - бързо навън, защото времето не чака.

Ани

Искам да ви запозная с един многогодишен проблем на учениците живущи в общежитие „Проф. д-р Асен Златаров“.

Проблемът с топлата вода е много деликатен, поради факта, че топла вода и само вторник и четвъртък, само за около час (през не отоплителния сезон). За толкова малко време водата не достига да се изкърпят нуждаещите се ученици. За този един час настава истински борба за място пред душ-кабините от 2 до 8 етаж. Впрочем вода изобщо не достига до 7 и 8 етаж (мъжките етажи), затова момчетата са принудени да сли-

зат до по-долните етажи и да се разправят с разярените момичета по хавлии. Разбира се по-силният винаги печели, и момчетата се прежеждат и се изкърпят, а момиченцата хващат по една кофа и нагряват да си стоплят вода, за да се изкърпят.

В останалите дни от седмицата всеки може да се изкърпе, трябва да си стопли вода и да се полива с канче. В кой век живеем все пак! Как може в училище да пускат парно, когато отоплителния сезон свърши и не е никак студено, вместо напразно изгорялата нафта да се дари на общежитието да се подгрее котела за топлата вода.

Топлата вода е необходима за поддръжката на нормално хигиенични и битови нужди. Как бихте се почувствали, когато отидете на училище без да сте се изкърпали, защото просто водата не е стигнала за нас? Сядате до своя съученичка и я заговаряте, а тя небрежно ви отблъсква без да каже и дума, но то е ясно – миризмата, която лъха от вас в летния ден е просто непоносима за околните. Самочувствието ви някак спада, защото не се чувствате комфортно в този си вид. Колко бих желал да се отпуснат средства да се закупят няколко бойлера или да се осигури нафта.

Имате ли идеи как можем да решим проблема?

Мирослав, ЕГ

Ура! Ура! Ура! Цензура!

Някои училища си имат сайт. На някои сайтове има форум. Тези дни отделихме време да излезем от нашия любим форум на свободното слово, за да посещаваме най-новия ни брат – форума на езиковата гимназия. След няколко дни сме ... стъписани.

Очаквахме, че ще започнат разгорещени дебати, преливащи от остроумие и чувство за хумор, от ентузиазъм да се промени нещо, или, както казва създателят на сайта, опит „да се върне старата слава на училището“.

Струва ни се, че такива опити започват по два начина: а) с критика на това, което не ни харесва; б) с предложения как да променим старото или как да създадем ново. Оказва се, че критика не се появява, защото форумците се страхуват от предполагаеми репресии от страна на ръководството и учителите, които не само, че вече са компютърно грамотни, но и вероятно разполагат с форумна агентура.

За да предпазят и себе си, и простосмъртните форумци, администраторът и модераторите налагат не само авто-цензура, но и цензура. Въведени са строги правила да не се споменават имена на учители по никакъв повод, но се оказва, че дори и да не ти идва на ум да престъпиш Правилото, можеш да бъдеш баннат навеки ако администраторът реши, че по някакъв начин си го обидил в личен разговор извън форума.

Темата за предложенията е затворена, а на тези, които в други теми се опитват да споделят идеите си за това какъв да бъде форумът, се казва, че ако не им харесва, са свободни да напуснат. Ако желаещите да кандидатстват в тази гимназия посетят форума, ще останат с впечатлението, че в това училище всяко тяхно оплакване или предложение, ще срещне същия отговор – че са свободни да напуснат.

Теми се затварят по препенка на администратора без да са изчерпани, защото „не ни трябва бунтарски идеи“ и „няма смисъл да мислим“.

Когато учениците започнат да кроят планове как да боядисат класни стаи или да подобрят паркинга администраторът започва да им обяснява, че вдигат излишен шум и търсят сензация, че няма смисъл да опитват, защото са неспособни да се справят, или защото (според него самият) ръководството му е дало ясен знак кой командва в това училище.

Ние не вярваме, че който и да е учител или член на ръководството би се противопоставил на ученическа инициатива, целяща да подобри интериора, да речем.

Ще спрем дотук, за да те поканим да се включиш в нецензурираните ни разговори, не само на тема лятно пребоядисване на училището, но и много други...

Семейство Адамс

Пак ли само отбиха номера?

В подготве ни събраха и ни показаха филм за СПИН, показаха ни как се ползва презерватив, а после ни раздадоха по един безплатен. И какво? Вече сме готови за сексуален живот?

А колко проблеми тръгват след това... Не е нужно да съм много умен, за да си изясня, че почти нищо не знам, че ме е страх и срам да питам, че почти не знам от къде да науча нещо съществено. Порно списания и порно филми - в тях направо се нахвърлят един на друг... А преди това, как се стига до там, ни думичка за това.

Чудя се защо никое момиче не може да ми се довери, защо аз не мога да се отпусна. Говорим си вулгарни неща, така сякаш сме ги правили. Голям смях. После всеки си ходи. О, да, ние всичко си знаем. В училище ни учат на куп други неща, за които никак не мога да съм сигурен, че са полезни и практични по някакъв начин, а никой не ни учи какво очакват момичетата от момчетата и обратно. Четем едни поети, за които сякаш сексът не съществува. А по биология - от какво се състои семенната течност. Прибирам се вкъщи и по радиото и телевизията пеят разни хора, за които сякаш всичко е секс. По дяволите, а какво става по средата? Никой нищо не казва за доверие и чувства...

Като че ли така хората се разделят

на две - едни, за които уж сексуалността е нещо пошло, грешно и ненужно, и други, за които всичко е просто секс. Едни слушат една такава музика уж романтична, в която се пее само за рай, а другите такава, в която се пее за това как "само да те гепна, дънките шти цепна". И нито едните са доволни, нито другите, а истината пак ни убягва, там някъде по средата.

Наскоро четох една книжка - "Дневникът на нейното сексуално пробуждане". Разказва се за еротичните фантазии на едно момиче. За това как то избира да го направи за първи път със зрял мъж, търсейки доверие, разбиране и закрила. Когато получава това, чак тогава тя е готова да се отдаде истински на сексуалния акт, знаейки, че ако я заболи или се уплаши, винаги може да разчита на това мъжът да се отнесе с разбиране и да спре. Закрилата, доверието и разбирането създават прекрасна основа тя да направи крачка в нещо ново, без да се плаши от възможността, че може да намрази сексът за цял живот. Това ми обяснява донякъде защо момичетата си търсят по-големи момчета или мъже - защото вярват, че ще могат да се доверят на някого, за когото мислят, че има нужния опит. Уви, не във всички случаи получават, каквото търсят.

Ако момчетата разбяхме това, сигурно щяхме да сме търпеливи и внимателни, за да получим това, за което мислим постоянно или поне през повечето време. Но тъй като не сме, се получават много глупости, за които съжаляваме после. Изнасилвания, нежелателни бременности, болести...

А каза ли ни някой, че сексът е нещо много важно, но не е всичко на този свят? Мисля, че в училище бива да има предмет, в който да се говори за тези неща. Опитът да се предава от знаещи на учещи, а не всеки да влиза в опасни приключения с неясен край. Да няма табута, за да не се стига до крайности. Музиката и изобило културата да не е само в облаците, или само потънала в животински страсти и похот, а да е по средата, да има от всичко. Да не опростяваме твърде много, но и да не правим нещата по-сложни, отколкото са в действителност. Не мислите ли?

Янко, ПМГ

3Б КЛАС, 2026г.

Попадал ли си на форум, където никой не се заяжда, никой никога не банва, няма правила и цензура? Ние сме задружни като Астерикс и Обеликс, семейство Адамс, Джедаите и Йода, Питър Пан и Уенди, Шерлок Холмс и д-р Уотсън, Робин Худ и веселата дружина, Хензел и Гретел, Фред и Уилма, Родени Убийци, Ромео и Жулиета, Стефка и Хористите Принцът и Просякът, Дон Кихот и Санчо Панса, Скитникът и Хлапето, Том Соуер и Хъкълбери Фин, Пиши, Томи и Аника, Карлсон и Дребосъчето, Братята с лъвски сърца, Сивушка и Белчо, Иванчо и Марийка, Доктор Джекил и Мистър Хайд, Розенкранц и Гилденщерн, Хамлет и Хорацио, Еркиул Поаро и Капитан Хейстингс, Гаврош и Козета, Макс и Мориц, Тартюф и Оргон, Крачун и Малчо, Ян Бибиян и Дяволчето Фют, Жабока Боко и Щъркела Чоко, Гела Мара и Камшик Тодора, Принцът и Принцесата на Фашинга, Онегин и Ленски, Тримата Мускетари и Д'Артанян, Снежанка и Седемте джуджета, Белоснежка и Червенорозка, Антон и Точица, Двойната Лотхен, Боцко и Макаричка, Додо и Мечо, Лъчо и Мортиша, Чомбето и Тоалетната...

stenata.haskovo.net

About the future

В гимназиална възраст много от тийнейджърите са привлечени от тъй наречените врачки, които разбулват мистериите на бъдещето. Но докато при тях съществува голяма вероятност да ви кажат това, което искате да чуете, то в тази статия ще прочетете 100% истината.

Датата е преди не повече от 2 седмици. Мястото - Областен град, малко по-голям от нашия. 14-годишно момче е обискирано и от него са иззети 115 пакетчета с хероин. Е, да, всички знаем, че малолетни искат да пробват 'нещо твърдо', но колко познати може да има дете в 7ми клас, на каква възраст са те и що за проблем ги е довел до употребата на най-известното полусинтетичното производно на морфина?

След проста равнометка бихме установили, че 115 е броят на децата в един випуск. Ако във всяко основно училище има по 3 такива разпространителя, то това значи, че 50% от МАЛОлетните деца поне веднъж опитват силни наркотици. Статистиките сочат, че един от десет от хората, които са опитвали поне веднъж хероин, става зави-

сим. Като останалите девет души, и той си е мислил, че ще може да се самоконтролира и да спре, когато е нужно. Какво е бъдещето на едно дете, което преди да си изкара лична карта, използва опиати, нанасящи трайни вреди на мозъка?

Марихуаната, от чиито поддръжници е сочена за безвредна, намира още по-голямо приложение сред подрастващите. Всеки 4-ти ученик пафка редовно. Повероятно е да не сте чували, че ганджата влияе на short memory-to, но сте усещали дразнещо повтарящите се фрази на ваш приятел, които често кози*. След десетина години съдбата на държавата ни ще бъде в ръцете на точно такива индивиди. Ясно си представям как премиерът дава пресконференция, състояща се от 3 изречения. И после пак ги повтаря, 'щото горкият забравил, че вече ги е казал.

Такова светло бъдеще ни очаква, скъпи приятели. Ако не ви харесва, идете на гледачка. Нека ви говори за любов. Дали ще се сбъдне гаранция няма, но поне ще чуете каквото искате.

Raggamuffin'

Най-после SEX AND THE CITY !

Добре, че Янко написа "Пробуждаща се сексуалност". Бързайки да го подкрепя, предложих услугите си като agony aunt (т.е. отговаряща на читателски въпроси, за предпочитане тревожни). Тази сутрин, докато си вземах душ, осъзнах, че съм на ръба на Sex and the City - рубриката, към която съм се стремил подсъзнателно... за да се превърна в това, което съм мечтала от години - Carrie Bradshaw, журналистка и писателка на свободна практика, която различава ли различава души и ситуации, за да разбере що е човешката природа, най-вече в три важни направления - dating, mating and relating. След първоначалната еуфория се

стъписах, защото си спомних, че още не съм дала отговор на въпроса какъв е смисълът на секса (ако не броем повода да се посмеем на странните движения), а го бях записала в списъка с важните задачи за седмицата. И в този миг (благодаря на providението за просветлението!) ми светна, че сексът е израз на любовта - винаги, независимо кой с кого, кога, защо, при какви обстоятелства, дори и в ужасни ситуации като изнасилването.

С тази предизвикателна презумпция (за справка - тълковния или речника на чуждите думи), започвам да се ровя във всички попаднали ми души... един вид за да за-

пълня липсиата в образователната система.

Чакам въпросите ти във форума, на електронната поща, или най-дискретно - като лично съобщение. Разбира се, че може и анонимно! Хей, не очаквай да съм в състояние да дам експертен отговор на всички въпроси, ама обещавам 1) да помисля 2) да питам по-напреднали от мен

morticia

Основателят

В сградата на днешното ЕСПУ „Васил Левски“ ме посрещна тогава слаб, сравнително млад мъж, със син ведър поглед и с открита усмивка. Този човек беше Васил Иванов – създателят на тази гимназия, първият директор, първият ми учител в моята професия, моят духовен баща. А синята усмивка с ослепително белите зъби си остана най-силното му внушение и най-показателната му черта. И най-обезоръжаващото у него. Защото този син поглед и тази усмивка не изчезваха от лицето му дори и тогава, когато трябваше да направи забележка или да покаже разочарование.

10 години беше директор на гимназията. Твърде малък период от време за да се създадат и име и престиж, и традиции на едно такова училище. Но той успя. От национален мащаб се наложихме като едни от най-добрите. И той успя да внуши на учителите и учениците самочувствие и увереност, и съпричастност.

И много ни обичаше. И страдеше заради нас и от нас. Нямаше вкус към наказанията. Малцина знаят, че благодарение на правото му на два гласа, като директор в Педаг. съвет, са отгървали намаленото поведение или изключването.

Ние, младите учители тогава, го наричахме „Нашият Панайот Волов“. Поколенията, които са гледали филма „Записки по българ. въстания“, ще разберете какво сме влагали в тази метафора – липса на авторитаризъм, мъдрост и интелигентност в изобилие, страдание заради другите. Понасяше всички упреци от страна на хасковските големци – обвиняваха ни в елитарност, а „елит“ по онова време беше мръсна дума. Караха му се, че неговите учителки ходят с къси поли или с панталони, че се гримират, че се обличат модерно, че мъжете имат дълги коси, че групата млади учители са редовни посетители на ресторант „Аида“, пушат и пият на публични места. Неща, които днес звучат смешно, но по онова време бяха доста сериозни.

Аристократизмът, който той излъчваше, добротата, благородството, толерантността караха всички учители, ученици, родители, обслужващ персонал да го чувстват като близък приятел. И тук ми се иска да разкажа една кратка случка от живота в гимназията, която се носеше като виц по-късно. Бай Янчо (лека му пръст!) беше много добър и работлив човек, заслужава да бъде споменат, накара група ученици да преместят нещо, а те му отговорили: „Бай Янчо, да почакаме шефа да дойде, нека той си каже мнението.“, на което Бай Янчо им отвърнал: „Е, ко шефа, ко я?“ Много показателен пример за неговото човешко отношение към всички.

Много ценни неща свързват този окръг, този град, тази гимназия с Васил Иванов. Принадлежността към училището, любовта към професията, към езика, към учениците, които той внуши у нас, младите учители. Увереността, която създаде у мене и у моите колеги, която ме съпътства до ден днешен в часовете ми. Неговите думи: „Догми няма да създаваме, важни са резултатите“, се превърнаха в мой девиз.

Още в първите си часове на онази далечна 1970 година, когато бяхме 2 немски паралелки към Руската езикова гимназия „Любен Каравелов“, с директор Стоянка Любенова и зам. директор Васил Иванов, ми стана ясно, че неговата цел, амбиция и мечта са били разкриването на немска езикова гимназия. Богатата библиотека с немска литература, езиковият кабинет, многото учебници, магнетофонни записи, диапозитиви, цялото оборудване ме наведоха на мисълта, че тези неща са купувани и трупани с години наред с амбициозната цел – популяризиране на немския език и култура в този град и създаване на езикова гимназия. Той вложи целия си живот в това начинание. „Голямата му любов“ си остана нашата гимназия, дори и когато се пенсионира. Винаги ни е помагал – било с необходимата литература, било като замества болна колежка, било с мъдър съвет...

И сега, когато празнуваме 35-годишнината на неговото дело, ми се иска да му кажа:

„Учителю, Вие ме учехте, че през живота си човек трябва да засади поне едно дръвче. И ако знам, че поне едно дръво от гората, която Вие създадохте, е мое, ще живея с чиста съвест и удовлетворение за свършената работа.“

Тереза Джамалова-Андонова
учителка по немски език

„Юбилеят в повод за равностетка и самочувствие. Споменът ме връща назад към времето през август 1983 г., когато научих, че в Езикова гимназия гр. Хасково е открит профил – френски език. Назначението ми предизвика вълнение и ентузиазъм – всяко начало е обнадеждаващо. Да работиш, това което обичаш, стремеж и възможност да отдадеш всичко, което знаеш и умееш – част от същността на учителя, доброволен избор, превърнат в позиция – това ми откри работата в гимназията.

Първата паралелка беше изцяло девическа – 20 интелигентни и одухотворени момичета, податливи за емоционалната привлекателност на френската литература и изкуство, чувствителни към мелодиката на френската реч. Трудностите съпътстваха работата – липса на материална база по предмета, колебанията по организацията на учебно-възпитателния процес, по адекватността между прилаганите учебни програми и учебниците и равнището на знания, и умения на учениците, невъзможността да съпоставиш, да провериш, поради това, че паралелката е само една. Удовлетворението от положението труд не липсваше. София Трифонова с цяла кохорта подгласнички, спечелиха призови места по франсиадите, организирани от МНП, ФКИ и Посолството на Франция. На националния ученически театрален фестивал – Ловеч '87 г., трупата от ГПЧЕ „Проф. д-р Асен Златаров“ – гр. Хасково, представила се с „Малкия принц“ от Антоан дьо Сент-Екзюпери, бе отличена, както като постановка, така и като качество на езика на участниците. А те са същите, които със завършването на гимназията се вляха в редиците на студентската младеж...“

Да преподаваш английски е изкуство

Често го срещам на улицата. С неизменната шапка и очила. Забързаната походка. Сам и някак извън времето. Сякаш никак не се е променил, а ние сме остарели. Помня го все такъв от годините, когато го наричахме „Другаря Стоев“. Сега сигурно му казват „Господин Стоев“.

За него преподаването на английски бе изкуство. Поне така го възприемахме ние, неговите ученици. Понякога сякаш свещенодействуваше, друг път, като че ли се забавляваше.

Да преподаваш английски е изкуство. И чест, може би. Предпочиташе да го наричаме „Tutor“ – като академичен преподавател. Не просто „teacher“. Благородството на езика намирахме в маниерите му, в отношението към другите. Изглеждаше като истински джентълмен от прашните книги и черно-белите филми.

Животът му обаче никога не е бил черно-бял. От разказите за пътуванията му, светът засяваше в хиляди разноцветни багри. Примамлив свят, в който всеки искаше да се потопи.

Понякога казваше: „Един ден ще ми изпратите картичка от Лондон!“ или: „Ще ми се обадите от Ню Йорк!“ Не звучеше като пожелание. Той беше сигурен, че това ще стане.

А докато чакахме този ден, той приближаваше света към нас. Помня, в подготвителен клас ни бе абонира за „Morning Star“. Единственият разрешен за абонамент британски вестник. Четяхме и го наизустявахме.

Той ми даде и първата английска книга в живота. Наричаше се „Училищните дни на Том Браун“. Четях я с речник и въпреки това на един дъх. А когато я завърших почувствах, че съм преодолял височина – първата.

Продължавахме да навлизаме в но-

вия език и неговия свят. Нашият „Tutor“ правеше записи от Би Би Си. Веднъж ни пусна откъс от мюзикъла „Моята прекрасна лейди“ по Пигмалион. Постави стол в средата на стаята. Затапува. Запя: „Единственото, което желая е една малка стая. Далече от нощния студ. И един огромен стол, на който да седа, не би ли било прекрасно...“

Гледахме го смаяни. Да преподаваш английски е изкуство.

И той преподаваше английски чрез изкуството. Снимаше филми с нас. Поставяше пиеси. Танцуваше. Забавляваше ни.

Да преподаваш английски е забавление. „Трябва да привлечеш вниманието на учениците! Ако трябва да ходя и на ръце!“, каза ми веднъж. Бях му напомнил, как в подготвителен клас илюстрираше „won't“, отрицанието в бъдеще време, с контрашпиц като истински балетист. Първо го нарисуваша на дъската, а после го изигра.

А после ние завършихме. Като други преди нас. И като тези след. Всеки тръгна по пътя си. А когато се събирахме си спомняхме за „доброто старо време.“ И за него. Той си остана там. Непроменен. Със забързаната походка, вечната шапка и очила. Остана при своето изкуство – английския. Като истински Пигмалион продължаваше да „вае“ учениците си. Такива, каквито те искаха да бъдат. Той само вдъхваше живот и даваше цвят на мечтите им.

Някой ще каже: „За такива не пишат!“ Аз бих отговорил: „За такива си спомнят!“

Ние и до днес си спомняме и говорим за Вас с обич, господин Стоев! Благодарим Ви за всичко!

Людмил Каравасилев
и всички от Подготвителен „Г“ клас,
1984

Чухме бурните ви аплодисменти на нашата Голяма Европейска Сватба. Силно сме загрижени, че един от любимите ни празници е застрашен вид. Тази година нямаше френски подготвения, а все още желаещите да изучават френски като втори език не са толкова, колкото ни се иска. Стискаме палци франкофонията да оцелее. Затова ще припомним, че от 1983 г. нашето училище се е радвало на артистичността на френско-говорящите и изтънчеността на френската култура. Една от любимите ни учителки, Петя Точева, още на крехка тинейджърска възраст е от първите актриси, които са ни донесли национална слава с ролята на Малкия принц. Ето и спомените на първата преподавателка по френски в гимназията:

От собствен опит можем да ви кажем, че е прекрасно да учиш езика на Астерикс и Обеликс, Ален Делон, Жана Д'Арк, Тримата мускетари, Граф Монте Кристо, Луи Дьо Финес, Fashion Tv, Ронсар и Любовта. Или, както казва любимият на нашата Мортиша: „When you speak French, it drives me wild, Cara Mia!“

Мария Бакърджиева

Горчиво-сладки спомени

И тъжно и мило ми става, когато се връщам към онези години. Горчиво-сладки спомени ме връхлитат. Колко надежди, колко вяра, колко разочарования намирам там. И звучи смехът ми – безкрайно, звънко весело. И когато сега срещам млади момичета, които вървят по улиците и се смеят, знам, че не е нужно да имат особена причина – те просто са млади.

Ние първите започнахме от нищо. Гимназията беше само мечта. Бяхме 2 паралелки към Руската гимназия, годината беше 1971. Събрахме се от цяла България – различни и еднакви в желанието си да бъдем най-добрите, да учим в езикова гимназия, а те се брояха на пръсти в България. Но какъв шок е, когато не си чувал и дума немска реч, а те посрещат с въпроси на немски език. И започвах да записвах с български букви немска реч, защото дори и азбуката не знаеш. И когато дните не стигаха, учехме на срещи, защото в общежитието гасяха електричеството след 22ч. А хилядите часове след това, когато един магнетофон говори и целият клас повтаря до премаляване, до втръсване. Имахме униформи и емблеми, имахме значки. Всички момичета с дълги коси бяха късо подстригани. Сълзите не помагаша. На влизане в училището мереха дължината на полите с линия, и ако се окажеха по-къси от нормалната – обратно въкъци – да отпуснеш

подгъва. Часовете по маршово обучение, манифестациите... и целият клас, скътан някаде със запалени цигари. Какво геройство, нали? Бяхахме от часовете колективно, но се намираше някой да остане и часа се провеждаше. Така научихме, че има и предателство.

А колко много любови пламнаха и угаснаха, колко наранени сърца останаха. Имаме и двойка съученици, които се ожениха. Важният сега търговски представител седеше зад мен, дърпаше ми косите и играеш на „гъчанка“. Бяхме всякакви – добри и зли, тъжни и весели, помагачи и предавачи, но бяхме млади. Всичко беше възможно, всичко беше бързо.

Ние, първите. Ние създавахме традициите. Първият Фашинг го сътворихме ние. Ние стояхме стъписани пред картините на Майстора и се мъчехме да предадем българската красота с немски думи. Анализирахме „Голи сред вълци“ на теми по немска литература, решавахме бързо задачи по математика, защото иначе страдаха ушите и главите ни, които „ставаха само за закачалки“, нали, господин Хекимов? А учехме с удоволствие по физика и си прекарвахме чудесно в часовете, защото Джуров ни вземаше на сериозно. Бойкотирахме английския, защото нещо бяхме сърдити на класната. Труд и смях. Ежедневна борба за съществуване. Мисля, че това е основното, на което ме

научи Гимназията. От мекото тесто на неформения ми характер се получи сто-манена сила от знания, амбиции, издръжливост, неотстъпчивост пред трудностите.

И за цял живот ми останаха думите на Джуров на раздяла: „Стойте над дребните неща в живота“.

Благодаря ви, учители мои! Освен знания от вас се научихме и на житейска мъдрост, на прошка така, както прощаваше с усмивка г-н Иванов. Не си спомням някого да обиди, да повиши тон. Той вгради себе си в Гимназията и във всеки от нас.

Съученици, мои! Сега си давам сметка, че всеки от нас е струвал много сам за себе си. Затова ние бяхме много задружни. По-скоро всеки се съревноваваше с всички. Всеки от нас намери своето място в живота. И когато се връщам назад в годините, в спомените за младостта, която все повече се отдалечава, ще ни бъде и хубаво, и тъжно. Ние първите! Завъртя се пълен кръг и собствената ми дъщеря завърши същата Гимназия. Животът продължава – труден и прекрасен, с горчиво-сладките спомени за една красива младост.

д-р Мария Боспачиева

СТАЧКАТА

Беше края на март 1977 г. В час по биология един от нашите съученици Красимир – Крезо, отказа да говори на поставен въпрос. Преподавателят, Димчо Маричков, му писа единица. Тогава имаше такъв правилник – ако откажеш да отговориш, ти пишаш единица. В края на часа, когато Крезо си видя бележника, силно възмутен наруга Маричков.

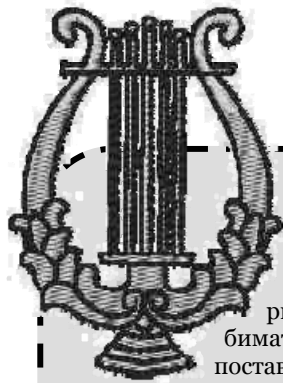
На следващия учителски съвет Маричков внася предложението за изключването му. Въпреки защитата на Дамянка Атанасова, комсомолският ни секретар, която присъства на съвета, предложението е гласувано.

Същия ден, отивайки на училище следобед, научихме какво е станало. Много разстроени, ние се чудехме какво да направим. Така и не разбрахме как стана, но Николай Пърлев и Норис Балабанян тръгнаха да извеждат всички ученици на двора пред училището. Подредихме се в редица и зачакане. След малко на стълбите се появиха учителите и започнахме да се гледаме. Зам. директорът Донка Лачева попита какво става, и тогава Николай обясни, че няма да влезем в училище, докато не върнат Крезо.

Напрежението растеше и тогава се появи Васил Иванов, нашият директор. Спокоен, той дойде при нас и каза, че иска да поговори с представители от нас, но преди това, нека приберем учениците. Ние го направихме, защото го обичахме и му вярвахме. Отидохме няколко души при него, говорихме и той обеща наказанието да бъде до края на учебната година, на следващата ще го върне отново в училище. Той изпълни обещанието си. Крезо завърши в Пазарджик и на следващата година беше отново с нас.

На подстрекателите – Николай и Норис, както и на нас, които говорихме с Иванов, някои учители не можаха да простят. На следващия учителски съвет ни намалиха поведението за незадоволително. Заплашваха ни, че това била политическа стачка и няма да ни позволят да кандидатстваме. После разбрахме, че и Васил Иванов бил наказан. Този чист човек, който успя да съхрани вярата и достойнството ни, ние никога няма да забравим.

Ирена Григорова – биолог
випуск 1978г.

Още за празничната седмица:

20 години хор ЛИРА

Празничното събитие, което успя да привлече публика и капитали от всички краища на България и света беше концертът по случай 20-годишнината на хор „Лира“. Благодарим на всички бивши хористи, които направиха така, че любимата ни Стефка да получи модерен статив, на който вече да поставя диригентската партитура. Не това обаче ни накара да се различаваме много пъти за около 3 часа. Дори ние, пишещите тези редове, които никога не сме пяли в хор, почувствахме Любовта, която изпълваше всеки милиметър от залата. Пяхме заедно с Иван Пандулев, не можахме да свалим очи от Тони и Тодор, още сме по следите на видео клип с изпълнението на Крум, което да добавим към любимата си колекция, пляскахме в такт и припявахме „Тореадор“ с Павел, а за Катя просто не ни стигат думите. Много ще ни липсват! Когато чухме Асен, ние, любителите, разбрахме какво означава опитът. Разплакахме се за последен път, когато на сцената се качиха вече доста пораснали хористи, които казаха, че всъщност никога не са си тръгвали от хора. На последвалия коктейл се чуваха викове на радостна изненада, особено от тези, които зад прошарените коси и официалните дрехи разпознаваха свои приятели от добрите стари времена. А тези, които не можаха да дойдат, написаха:

Хорът беше за мен всичко. В него намерих цялото си щастие, всичките си страхове и себе си. (Неделина)

То е като едно малко тайно общество, в което много хора намират убежище. (Женя Маркова)

Никога и по никой случай не съм се чувствала по-отворена към света, и никога не съм била негов гражданин, освен когато си ми подарявала изкуството на други епохи и други народи. Никога и в никой храм не съм била по-близо до Бога, освен когато си ме докосвала до църковно-славянските песнопения. В душата ми никога не е било по-светло и просторно. Благодаря, че сподели с мен българските народни песни, на които, няма да крия, дори на репетиции са ми се наливали очите със сълзи. (Дора Панайотова)

Открих красотата в музика твърде специална за обикновеното ухо. (Данаил Тенчев)

Музиката е магия, госпожо, тя докосна най-съкровените дълбини от съществуването ми и ме направи по-изтънчен, по-чувствителен и по-богат. (Мартин Кючуков)

С мъка се разделям с всички мои приятели от хора, защото именно те са причината в момент на отчаяние аз да остана в това училище. (Ангел)

Хорът ми даде истинските приятели, близостта, докосването до невинното. Това, което ни свързваше, беше само музиката отначало, но после разбрах, че щом можем да усетим възшебството, необяснимото въздействие, щом можем да се вълнуваме на сцената, да се понесем нанякъде, да изпаднаем в еуфория, ние сме много по-богати от всички онези, които са безразлични към музиката. (Атанас)

Най-важното за мен остава, че ме научихте, разбира се, да пея и да мисля, да бъда преди всичко Човек, да се стремя да създавам, а не да руша. (Деница Дайновска)

Георги Славов от 10а има рядко срещано хоби – астрофотография, с която се занимава от 5 години. Румена Златкова от 11в остави астрофотографията на сериозни хора като Георги и започна да снима... всичко останало. По време на юбилейната седмица се радвахме на тяхната изложба във фойето на първия етаж. Искаше ни се да откраднем снимки, но се въздържахме и бяхме възнаградени от авторите, които ни ги изпратиха по мейла. В следващия брой очаквайте много за тях в специалния ни проект за фотографията.

Най-после нашето училище си има сайт. Благодарим на създателя Васко (11д), автора на прекрасното интро, Пламен (12д) и останалите от бандата – Маринела (11б), Данко и Митко (11в). Разбира се, не можем да го сравним по хубост с нашия :) , но ще си признаем, че вече сме фенове на форума. Браво, момчета и момичета!!! Хайде да помогнем на сайта да влезе в Гинес по посещаемост.
www.gp4e-haskovo.org

Нашият художник, Ангел (Чомбето) от 10е отказва да направи илюстрация за градското парти. Това е защото той разблъска тълпата и изяде доста неща преди обявяването на наградите, след което всички, които го познават могат да се досетят защо е пропуснал останалата част и няма идеи за карикатура. Не че ние успяхме да видим много, тъй като колкото и да се вдигахме на пръсти, бяхме далеч от ръста на баскетболните идоли (виж интервюто с тях). Макар и да успяхме да вкусим единствено от огризките, които Ангел остави, когато се впусна в бяг, решихме да се доверим на експертното мнение на г-жа Л. Рачева, познавач на кулинарното изкуство. Съучениците ни определено си прекараха добре и вече мечтаят за второ издание догодина, а ние питаем: „Трябва ли да чакаме чак до догодина?“ Организаторите на бис!!! Останалите ще помагат повече следващия път.

Да, да, когато кажа, че успехът означава да правиш каквото искаш и да ти плащат за това, ми казват, че звучи като реклама – красиво, ама не е истина. А каква е истината? Да работиш нещо, което мразиш и да изкарваш много пари? В миналия брой се оптах да ти обясня, че не е истина, но ако не вярваш, започвай да поспорим във форума на stenata.haskovo.net

Все пак някои се хващат (както става с рекламните) и започват да търсят това, което ги интересува. Правят го по няколко класически начина. Първият е да решат кой предмет в училище им харесва, след което проверяват за кои специалности могат да кандидатстват с този предмет. Първата класическа грешка.

Учникът Х се справя лесно с биологията и решава, че е подходящо да кандидатства медицина. Подготвя се за изпити по химия и биология и взема изпитите с високи оценки. После се справя с лекота с изпитите в медицинския институт, защото е добър в някои науки, а и са му интересни. Означава ли това, че е подходящ за лекар? Означава ли, че обича да работи с хора, че е готов със състрадание и търпение да изслушва оплакванията на ВСЯКАКВИ хора – възпитани и невъзпитани, спокойни и нервни, ядосани на живота си или неспособни да обяснят как се чувстват, готови да му кажат “къзъм” или “джанъм”, вместо почетното “Доктор Х”, такива, които в страданието си са готови да го обвинят за всички неуредици на здравната каса. Готов ли е Х да зарече партито за да отиде при пациент, който има нужда от него (или си въобразява, че има нужда) в полунощ? По време на следването си, бъдещият доктор, може да открие, че просто го е гнус от доста неща, а по време на стажа да се изненада от факта, че доста хора нямат навика да се къпят всеки

ден. Хм, ето какво очаква Х, който е инвестирал години за да стане лекар и сега смята, че е глупаво да се отказва, защото е на 24 и няма време да започне ново следване, а и родителите му ще бъдат разочаровани.

А можеше да бъде иначе. Х можеше да помисли какво друго може да направи с любовта си към биологията. Можеше да се окаже, че му е по-приятно да работи с животни, които не обясняват как точно се чувстват, но и не псуват доктора и не мрънкат за проблемите на здравната каса. Можеше да се окаже, че изобщо не иска да лекува, а да работи в лаборатория и да клонира мишки. А можеше да се окаже, че иска да изследва поведението на маймуните в естествената им среда, а някой ден да стане звезда в Animal Planet. Можеше да се окаже, че всъщност обича биологията, защото е имал прекрасни учители и просто не е можел да осъзнае, че иска да бъде като тях – да преподава. А може би обича биологията, защото в детството си е прекарвал доста време с баба и дядо на село и обича земеделската работа. Точно сега е моментът, в който от органично земеделие може да се печели доста. А може би Х е обичал повече животните на баба и дядо, или е мечтал да има куче, а родителите му са били против. Точно сега може да сбъдне мечтата си като започне да развъжда любимата си порода – чудесен бизнес! Ами ако Х освен това ужасно харесва да играе с LEGO, както и филмите на Лукас и Спилбърг и ... биологията е отправна точка и вдъхновение за доста инженери, които създават умните машинки, наречени роботи. Х може да обича биологията заради книгите за животни, да се е смял гръмогласно на описанието на Джералд Даръл на любовния танц на костенурките или да е съзерцавал вълшебните картинки в детската енциклопедия, което го е карало да си казва “Ако аз бях написал учебника по биология, нямаше да е толкова тъп!”. Мдааааа, Х може да се захване с писане на учебници, енциклопедии, да създава интерактивни чудеса, които да забавляват учениците и да им помагат да

учат с кеф. Х може да иска да защитава околната среда. Х може да се запали да изследва връзката между мозъка и емоциите, да разбере дали има нещо като безсмъртна душа, която се преражда, дали се влюбваме само заради химични реакции ... понеже винаги си е падал и по психологията, а и по източните философии. Всъщност това може да го накара един ден да се занимава с политика, защото иска да защитава каузи – за или против аборта / евтаназията / клонирането ... Нищо чудно да преподава етика на научните изследвания в някой университет някой ден. Някой ден ... Х може да стане герой, който е спасил човечеството от екологична катастрофа ... или от нелечима досега болест, при това без да му се налага да се сблъсква с уханието на пациенти, които не обичат да се къпят.

Може би ти звучи като празно фантазирство, но ... ако “реалистично” забодеш нос в учебника по биология, а после не погледнеш по-далече от носовите стъчениците ти, които смятат, че с изпит по биология и университетска диплома могат да работят само 5-6 неща и се молят да имат късмет “да се уредят някъде” като завършат, чака те скучно, безпачно и безславно бъдеще.

А сега какво? Ами търси вдъхновението – във всичко около теб, в “несериозните” неща вместо в учебника, както и възможностите – чети за различните кариери в Интернет (напиши “biology career” в GOOGLE) и ще видиш доста повече идеи от тези, за които се сетих в изминалите 5 минути, чети Business Week (излиза на български всяка седмица) или Капитал (можеш да хвърляш по едно око в www.capital.bg – online абонаментът за ученици е символичен, а в някои дни от седмицата можеш да четеш безплатно последния брой), и разбира се, Discovery Channel ...

Искаш ли да ти разкажа за някои интересни професии, за които се хващам на бас, че не си чувал? Е, не само за феновете на биологията!

morticia

МОЯТА ГЕРМАНИЯ

Винаги съм искал да излезна от България, за да видя как е по света, и по-специално на Запад. От хората около мен чувах какви ли не неща. Реших да не вярвам на никого и да проверя сам.

Първо оптах да ида в щатите. Не можах да спечеля пълна стипендия, искаха ми 8 хиляда долара, които ми се сториха много, а си няхах идея, че тези пари мога да ги изкарвам там.

Знаех, че образованието с английски е достъпно в почти цяла Европа. Избрах Германия, защото знаех, че там образованието е доста добро и е практически безплатно. Междувременно изкарах една година в УНСС-Хасково, докато чаках да следващата приемна година, за да не ме вземат в казарма. Престоя си там няма да коментирам.

С визите и билетите всичко мина добре и гладко. Имах нужните документи – легализирана диплома, международен паспорт, акт за раждане, оригинал от резултата ми на TOEFL (ако ще учите с немски, ще ви трябват други изпити като ДАФ), добавих и резултатите си от SAT I и SAT II, които бях държал за САЩ – винаги е добре да ги прибавяте, ако кандидатствате с английски в Германия, имат “тежест”!

Тръгнах с идеята за едно ново начало, за много нови възможности и добра среда. Като стъпнах в Хамбург (една от най-отдалечените точки на Германия), разбрах, че нямам проблеми с дългите трийсетчасови пътувания с автобус – не намерих евтини билети за самолет и реших да спестя малко пари така. Чакаше ме китаец от моята специалност – Информационен инженеринг в Университета по приложни науки (Hochschule fuer Angewandte Wissenschaften). Много мило, нали? Грабнахме багажа ми и право под земята, на метрото. Голям кеф, за първи път на метро. За първи път усетих, че китайците са по-срамежливи и от мен. Затова и се сблизих първо с тях. След двамайсет минути бяхме в красив, тих квартал по река Алстер – лодки, пътеки край реката, плачеци върби... сякаш пристигнах там, където винаги съм искал да живея. Сега си мисля, че бих могъл да живея навсякъде.

Цялата следваща седмица в университета беше забавна. В курсът ми, състоящ се от двамайсет и пет души, имаше хора от почти целия свят – Индия, Пакистан, Китай, Русия, Израел, Нигерия, Камерун, Виетнам, Финландия и разбира се – България. Двама тютори (тази година аз бях един от тях) от по-големите студенти ни разхождаха из отделните части на университета и града.

Избрах си тая специалност малко “по течението”, защото бях учил в ПМГ и се чувствах най-подготвен и най-склонен да възприемам знания по математика и информатика. Изучаваме приложна математика, програмиране (C, C++, Java, UML, VHDL), хардуер – електроника, дигитални вериги и т.н. Доста е обхватно и е добре за бакалавърска степен.

Като изключим университета, трябваше да посетя още куп задължителни места, за да получа нужните документи, от които най-важни са адресната регистрация, студентската карта, която ми служи и като билет за градски транспорт, удължена виза (в БГ получаваш само за 3 месеца) и здравна осигуровка... ааа, да не забравя – банкова сметка, че в Германия нищо не можеш да направиш, без да имаш банкова сметка. По-нататък си взех и телефон. С телефоните е лесно и евтино, можете да се убедите сами.

Визата ми струва трийсет евро, семестриалната такса – двеста евро, осигуровката – петдесет евро на месец, наемът в общежитието – сто и осемдесет евро. Месечно имам задължителни разходи от около двеста и петдесет евро, в които включвам пари за телефон.

Янко

Останалата част + полезни връзки – на сайта!

Не ми харесва, че системата в БГ е прекалено теоретично ориентирана и вместо да развива мисленето на учениците, развива способностите им да зазубрят. Би трябвало да всичко да бъде по практически насочено, например да правим повече опити по химия, да имаме да подготвяме повече самостоятелни задачи, изискващи малко или много творчество и мисъл, над които да ни оценяват. А не като зазубрим 5 урока и да получим хубава оценка – така само се затъпява... Може би ще се повтори, но също мисля, че няма смисъл да учим предмети, които не са ни интересни и не ни провокират и мотивират със нищо.

stenata.haskovo.net

Имаме си форум!!!

Ето някои от нашите разговори:

[какво \(не\) харесваш на образователната система](#)

[секси?](#)

[къде искаш да живееш?](#)

[Ревнуваш ли?](#)

[кого би поканил на вечеря?](#)

[най-тъпото място в града](#)

[какво знаем и не знаем за секса](#)

[Mum and Dad](#)

[Ако ти си учител в гимназията](#)

[какво би направил за училището](#)

[си?](#)

[искаш ли да пораснеш?](#)

[любов/омраза към училището](#)

[Разкажете за последното си пианство](#)

[\[Анкета\] \[ГПЧЕ\] Кандидати "Мис и Мистър Болярово" \(за даска**\)](#)

[абитуриентските вандалщини](#)

[\[Анкета\] На къде отива ГПЧЕ-то след смяната на Директора?](#)

[кое е любимото ти кафе/](#)

[дискотека/ресторант ...](#)

[спамърът стоянски и още нещо](#)

[Какво мислите за свежия дъх?](#)

[Дайте съвети как да го постигна?](#)

[как разбра, че предметът Х не ти харесва?](#)

[БАЛЪТ!!!](#)

[чий е вестникът?](#)

Google, my love

Откакто срещнах Google, в сърцето ми няма място за друга търсачка. Заклевам се, че никога не съм ѝ изневерявала. Дори почти забравих думичката Internet. Казвам "Ще видя в Google...Google-нах го." През ден се чудя как част от познатите ми продължават да се измъчват с пощенски кутии различни от моята и настървено ги убеждавам в достойнствата на Gmail. Просто съм обсебена.

Преди известно време си казах, че дори да ми дават милиони, не бих живяла в Китай, защото правителството е забранило Google. Не можех да си представя живота без Google и потреперах при мисълта – за мен това граничеше с ужаса на Холокоста.

Наскоро прочетох, че Google е вече в Китай, но ... като сътрудник на китайското правителство. Сега там Google не предлага всичко, което успее да намери. Тъкмо обратното – функцията ѝ е да филт-

рира информацията (дори и електронната поща) и да не допуска нищо, което би могло да съдържа критика към правителството или новини, за които официалните китайски медии мълчат. Желязната Завеса ряпа да яде!

По-късно Google отхвърли призива на американското правителство да подпомогне усилията за засичане на детска порнография в Интернет.

Знам, че ще ти прозвучи много претенциозно ако ти кажа, че се замислих дали докато ползвам услугите на Google всъщност не поддържам нарушаването на човешките права в Китай, както и разпространението на детска порнография. И все пак

morticia

Ти!
Криеш се от форума?
Нямаш шанс,
Google ще те намери дори и в Китай!

stenata.haskovo.net

Не ям в McDonald's по политически причини

Какво те кара да предпочетеш един продукт пред друг? Препоръката на приятел? Изгодната цена? Известната марка? Милиони американци се ръководят от ... политическите си пристрастия. Те избират или избягват определени компании заради даренията, които правят на политики или заради каузите, които поддържат.

Притискането на компаниите с политическа цел не е нищо ново – датира от 50те, а през последните години все повече се разраства благодарение на комуникационните технологии. В неща десетки сайтове и блогове съветват кои марки да се купуват и кои да се бойкотират.

Активисти отляво и отдясно влагат много страст в името на каузите си. Една домакиня казва, че би похарчила повече пари, за да подкрепи компания с консервативна социална политика. И не само това – ще изостави любимите си марки продукти ако не ѝ хареса маркетинговият или политическият избор на производителя. Тя се отказала да ползва праха за пране Tide, защото получила писмо от Американската семейна асоциация, в която пише, че P&G показали свои реклами, в които били изобразени мъже в едно лег-

ло. "Щом не подкрепят семейството, защо да си харчим парите за тях? Да, правим малка жертва, но искаме да им покажем, че не сме съгласни с техните морални възгледи."

Социалните консерватори бойкотират Ford, защото производителят на автомобили не удържа на думата си да спре спонсорирането на групите, настояващи за признаване на хомосексуалните бракове. В същото време Ford е подложен на натиск и от либералите, защото по време на последните избори 84% от средствата им са отишли при републиканците.

Колко навътре трябва да си в политиката за да издигнеш лозунга "Вие не подкрепяте демократите. Защо трябва вашият кетчуп да го прави?", т.е. колко трябва да си осведомен и колко трябва да ти пука? Би ли захвърлил маратонките Nike за да се противопоставиш на експлоатацията на детски труд в Азия?

morticia

Не можете да отречете, че спонтанните постъпки са най-искрени. Но защо често подлагаме на ожесточена атака тези най-естествени пориви?

Една моя приятелка реши да остави парче от своя шоколад за едно момче, което много харесва. Хрумна ѝ; внезапно, но докато чакаше момчето, започна да си задава куп въпроси, как би реагирал той и дали не е глупава цялата постъпка. В крайна сметка се реши и му подаде увитото в станиол парченце шоколад. Той бе очарован. Просто не го очакваше.

Тук идва втория кадър от нашата история. Спонтанността на реакциите.

Много ми се иска в моменти като този да имам фотоапарат с мен и да запечатам израженията на хората. Просто няма нищо по-зашеметяващо от изненадата. И след онзи кратък момент на радостно стъписване осъзнаваме, как естествеността в поведението все по-често отива на заден план.

Защо се получава така? Защо различаваме моментните си хрумвания до малки подробности и обмисляме вариантите на стичане на обстоятелствата?

Кое е по-ценно? Да откликнем на моментното желание, което обсебва съзнанието ни за секунди, да се понесем по вълната на порива..или да бъдем разумни и бдителни и да действваме тогава, когато сме сигурни в развитието на нещата.

Дори да ти звучат твърде абстрактна, отнесена и бла подобни въздушни епитети, сигурна съм, че много пъти си попадал в подобна ситуация. Или пък след време си си казвал: "Уф, що не казах тогава.." или "Що не направих тогава..". Не е ли твърде преходно всичко, за да си позволяваме да убиваме поривите в зародиш. И не е ли по-важно просто да даваме път на онези необмислени хрумвания, които оцветяват живота ни в ярки краски..?

Ти ще ми кажеш!

Ани

Ти си любопитен, млад българин. И обичаш да бъдеш добре информиран.

Тогава името му би трябвало да създаде в теб поне няколко асоциации.

Започваме с това, че е автор на статии в списания като "Егоист", "Едно", "Капитал Light" и други. Продължаваме с факта, че е автор на няколко книги от поредицата "Бърза литература" на Издателска къща "Жанет 45" (един от основните фактори за възможната реализация на млади автори): сборника с разкази "никоганебъдинешастен" и романа "Преследване". Можеш да ги намериш в книжарница "Пингвините". И завършваме с това, че той е юрист по образование и един от обещаващите съвременни автори.

Не, всъщност това изобщо не е добър завършек на нашата тема. Затова продължаваме напред.

Книгите му са готини. Да, наистина са много готини. Четат се лесно, размиват лесно, не натоварват. Сериозността се е настанила между редовете, така че хората, които обичат да си блъскат главите с интерпретиране и разсъждения няма да останат разочаровани. Стилът му е небрежен и брилянтно ироничен. Книжките можете да четете навсякъде и по всяко време. Това за истории за приятели, случайни и не толкова случайни преживявания с мацки, копеле и котараци, и заледени софийски улици. Написаното в никакъв случай не е пошло или пък с ниско качество. Просто това е стилът

Urban" (Припомни си Ървин Уелш). А нашият герой е абсолютен пич.

Но няма да те товарим с повече обяснения. Решението е в твои ръце. Очакваме мнението ти за него и високо академичната ти оценка, естествено.

Разбира се, че говорим за Радослав Парушев!

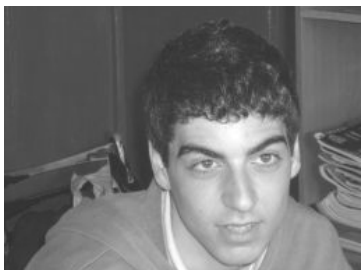
Ани

Когато един приятел ми предложи да се захвана със скално катерене, му казах, че ако отборът се наема да ме избутва от долу и издърпва отгоре, може и да се включа. Снимките на Христина (виж първия брой и галерията на сайта) ме изпълват със СТРАХ-ООООО-почитание. Когато карам ролери, избирам идеално хоризонтален терен, а карането на колело по нагорнище ме удивлява. Не разбирам кое кара мъжете да гледат футболни мачове. Съгласих се да посетя баскетболен мач за да не обидя двама приятели, които ме поканиха. С изненада открих, че играта ме изпълни с напрежение, че не извадих от раницата предвидливо донесената книга, че не успях да изям пуканките, че аплодирах ... и двата отбора (ах, # 11 от Бургас!!!). Прииска ми се да усетя какво е да докоснеш коша без да се катериш по стълба и си спомних как една съученичка беше влюбена в баскетболна легенда и разказваше колко ще е романтично когато се разхождат и тя поиска от любимия да ѝ откъсне череша от някое дърво, и той го прави с небрежна лекота. За това ме подсетиха разговорите на група фенки, които седяха зад мен.

Ето защо помолих две митични създания за интервю, а те отговориха на въпросите ми с онази небрежна лекота, с която биха откъснали черешки за любимата. Седмица по-късно съдбата беше добра с мен и ми даде шанса за трето интервю, което можеш да видиш в сайта – черешката на тортата.

Нямаше начин да не стана фенка

ДОДО, 10 клас, ГПЧЕ Хасково

- 1. За кой отбор играеш?**
БК Хаково
- 2. Откога си с този отбор?**
От 5-6 години!
- 3. Откога играеш баскетбол?**
Пак от толкова-бях на 11, когато започнах.
- 4. Как започна всичко?**
В училище играехме постоянно. Не само баскетбол..и футбол, и всякакъв бол! Като всички деца. И тъй като отбор по скамбалови нямаше, след тях най-добре се справях с оранжевата топка. Имах потенциал и за футбол-лист де-типичен таран,голаджия :) Едно лято по-големите, с които играех, ме заведоха в залата и така!
- 5. Какво означава за теб тази игра?**

Хм. Тази игра значи много за мен! Тя заема голяма част от живота ми, от моето време. Преди всичко е състезание-със себе си и с другите. В някаква степен баскетът е култура, на която се подчинявам. Това е нещото, в което вярвам като че ли най-силно. Играта за мен е това, което на всички, които не спортуват и следователно не се състезават, им липсва. До голяма степен осмисля всичко. Тя ми е приятел.

На една пресконференция на въпрос за гаджето си Роналдиньо хванал футболната топка и обяснил, че това е тя.

6. Какво научи от баскетбола?

Продължавам да уча. Спортът наистина възпитава твърдост и последователност...Научих, че баскетболът иска много да му дадеш страшно много, за да ти почне той да ти дава.

7. Хрумвало ли ти е да се откажеш? Ако да, защо?

Никога не съм мислил да се откажа.

8. Докога смяташ да играеш?

Докога ли? Много ми се играе..то от това зависи. Професионално или не, само да няма контузии, ще играем!!!

9. Какво мислиш за професионалния спорт?

Че е прекалено зависим от мегакомерсиализираният си статут. Ако не се печелеха такива невъобразими суми, профи спорта щеше да се лиши от много проблеми, които го съпътстват сега - допинг, преумора и контузии, съдийски подигравки, корупция, черно тото [примери - Иван Славков, Сесил Каратанчева, Мариан Христов за България; рефера Хойцер от Германия, Ланс Армстронг, Grant Hill (NBA)] ..А това са големи проблеми за спорта днес!

Общо взето много се е икономизирал, политизирал, превърнал се е в бизнес, при това с огромни доходи. Това много го разваля.

**Продължава на сайта!
И снимките са цветни! :)**

МЕЧО, 10 клас, ПМГ Хасково

- 1. За кой отбор играеш?**
Играя за Баскетболен клуб "Хасково",Хасково.
- 2. Откога си с този отбор?**
От 5 години.
- 3. Откога играеш баскетбол?**
Играя баскетбол малко повече от 5 години :)
- 4. Как започна всичко?**
Баща ми винаги е искал да се занимавам със спорт, независимо какъв, а за баскетбола избрах аз, и той бе изключително доволен от това мое решение. А за това как започнах да тренирам...веднъж, в пети клас, както си играехме баскетбол в училище, един приятел ми подхвърли като идея да се запиша в този отбор, тъй като той също тренираше допреди извесно време, и всъщност така започна всичко...
- 5. Какво означава за теб тази игра?**

Баскетбола като цяло означава много за мен...израснах с този спорт, кара ме да мисля по-трезво и задълбочено за нещата, които се случват около мен, не само на игрището...може би вече се превръща в една неразривна част от живота ми, която

страшно много ми помага и ме кара да се чувствам пълноценен.

6. Какво научи от баскетбола?

Първото нещо, на което се научих, бе да работя в екип, научи ме да бъда по-дисциплиниран, отговорен, съредоточен, самоуверен...Не мога да конкретизирам точно всяко едно от нещата, на които ме е научил баскетболът, но смятам, че ми помогна да се изградя като личност, научи ме на борбен дух, да не се предавам лесно и да се стремя да бъда все по-добър и по-добър в това, което правя.

7. Хрумвало ли ти е да се откажеш? Ако да, защо?

Хрумвало ми е, да, но без да е имало сериозна причина, просто ми е минавало през ума и, честно казано, не смятам да го правя...

8. Докога смяташ да играеш?

До кога смятам да играя...ами доста е относително. Докато имам желание!

9. Какво мислиш за професионалния спорт?

Това е ползата от изминалите перипетии и трудности на спортиста и превръщането му в професионален играч. Може би това е целта на всеки един млад спортист - професионална спорт.

10. Мислиш ли, че спортът като професия е еднакво подходящ и за жените и за мъжете?

Ами да, защо не? Както може един спортист да си изкарва прехраната със спорт, така може и спортистката да го прави...

**Продължава на сайта!
И снимките са цветни! :)**

Невенчето

Преди няколко дни случайно минавах покрай театъра малко след 8 часа вечерта. Ако живеете в Хасково, знаете, че през зимата още към 6 улиците опустяват (но за това пък е по-готино, да). Минавах само няколко заблудени минавачи и нямаше как да не забележа в студа един тинейджър по тениска, който май че правеше нещо като джогинг, но се движеше по маршрут сякаш като по мислена права линия като изключим че заобиколи постройката между театъра и известното кафене до него. Прескочи няколко пейки, едно кошче, тухлени прегради на парчето пред театъра и се опита да мине през капака на една кола паркирана по пътя му, но тя се разпищя прекалено. Този рънинг, макар и не много сполучлив, ме впечатли силно. Манията Freerun (наричана още йамакаши и паркуър) вече се появява и в нашия леко провинциален град – може би това най-много ме шашна!
Зародила се във Франция само

преди около десетилетие, паркуър се разпространява изключително бързо като изключително ексцентрична но рода си мания. Преди около месец мой приятел от чата - 17-годишния Андрей от Москва, ми разказа, че тренира от около половин година, а наскоро научих за основани Freerun клубове в София, Пловдив и Варна (къде другаде, ако не там!?) Щом паркуърът е достигнал до бившите соц страни, където на такива занимания се гледа като на пристъп на ексцентричност (и малко чалнатост), можете да си представите, за какъв напредък става въпрос...

Чудите се за какво говорим?

Няма начин да не сте забелязали в клипа на Мадона "Hung up" - кадрите в началото, в които младежи демонст-

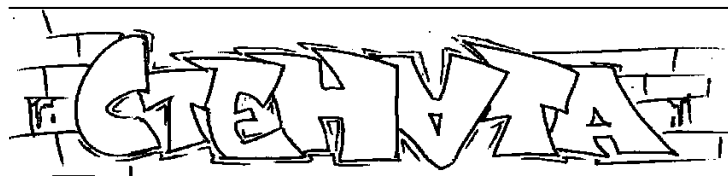
рират разни каскади. Е, това е Freerun. Прескачане, катерене, преодоляване

на пречки, изпречили се на пътя ни в градска среда - огради, мантинели, стълбища, дори сгради(!), като всичко трябва да се извърши по възможно най-гладък и красив начин. Един от създателите на Freerun - Дейвид Бел - твърди, че той винаги е съществувал, но просто едва сега всички умения са били събрани за да се получи целенасочен резултат. Как можем да определим Freerun?

За някои е екстремен спорт, за други - начин на живот, за трети - забавление, а някои дори намират прилика с бойните изкуства.. Но май че повечето хора не осъзнават ролята на съзнанието, нагласата и разума във Freerun. Хората, които го практикуват твърдят, че е най-важно да убедиш себе си истински, че пречките пред теб са незначителни и да повярваш в своя потенциал и възможности. А наложиш ли си това като тип мислене, то те променя дълбоко... Всичко е въпрос на вътрешна нагласа и концентрация, така че може да възприемете Freerun като философия. От друга страна може да изглежда като вид изкуство - важен е и начина, по който преодоляваш препятствията - при истинските Freeruner - и ...

Виж продължението в сайта!

E-mail: vestni4e@gmail.com

Website: stenata.haskovo.net

Благодарим на:

Ротари Клуб Хасково
Еском
Полиграф Юг

Всички интервюирани,
учители и бивши възпитаници на ЕГ

Фотографи:
Лъчо и morticia, ЕГ

Автори:
Ани, ЕГ
Невена, ЕГ
Калина, ЕГ
Янко, ПМГ
Бобо, ЕГ
Мирослав, ЕГ
Лъчо и morticia, ЕГ

Художник:
Ангел (Чомбето)

Предпечатна подготовка:
Лъчо и morticia, ЕГ
Васко, ЕГ

Интернет страница:
Станимир, ЕГ

Редактор:
Лъчо и morticia, ЕГ

Ти!
Стената те зове!
Помогни ни да
продължим започнатото!
Остави своята следа!